

Arrest

nr. 347 732 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92 - 94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 27 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2026 met 342 762, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ECIRLI *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 25 april 2024 en verzoekt de dag erna om internationale bescherming. Op 15 april 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden naar verzoekster, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Moldavische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 18 maart 1988 in Soroca. U bent van Roma origine. U was rond 2017 voor de laatste keer in Moldavië. U vertrok hierna richting Rusland, waar u enkele jaren verbleef. U vertrok uit Rusland omdat T., de vader van uw zoon I. (°2015), op zoek was naar u en zijn zoon. Volgens T. zijn religie dient jullie zoon bij hem te verblijven. U vreest dat als T. uw zoon zal vinden, u hem nooit meer zal zien. U reisde hierna via verschillende Europese landen naar Duitsland, waar u op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U koos voor Duitsland omdat u uw zoon daar kon verstoppen en omdat u in Duitsland geopereerd zou kunnen worden voor schildklierkanker met apparatuur die ze in Moldavië niet hebben. Uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd geweigerd en u vertrok naar Frankrijk, waar u op 16 maart 2023 tevens een verzoek om internationale bescherming indiende. U vertrok in april 2024 van Frankrijk naar België en diende op 26 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Naast de vrees voor T., verklaart u dat u niet terug kan naar Moldavië omdat u daar geen eigen huis heeft. U heeft ook nog een nabehandeling nodig na uw schildklierkanker en in Moldavië zou u niet de hulp krijgen die u hier krijgt en daar moet u betalen voor uw medische zorgen.

U verblijft momenteel in België samen met uw vier kinderen en uw partner R. V. (xx/xxxxxx).

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw medische documenten van in Duitsland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds u geopereerd werd voor uw schuldsklierkanker nog dagelijks medicatie moet nemen. U moet dit op een nuchtere maag nemen en u kan zich hierdoor soms zwak voelen (CGVS, p.2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u erop gewezen dat u het altijd mocht aangeven als u iets wou eten, het niet meer ging of u nood had aan een extra pauze (CGVS, p.2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U verklaart dat de vader van uw zoon I. op zoek zou zijn naar u omdat hij jullie zoon I. wil afnemen van u (CGVS, p.6). Er dient hierbij echter op te worden gewezen dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt van het bestaan van de vader van I., dan wel van het feit dat hij u zou bedreigen. U verklaart dat u de documenten van uw zoon terug heeft gestuurd naar Moldavië omdat u dacht dat het niet relevant was (CGVS, p.3). Er dient dan ook te worden besloten dat uw verklaringen over I.'s vader en zijn bedreigingen blote beweringen zijn langs uwer zijde.

Daarnaast kunnen er ook vraagtekens worden gesteld bij de actualiteit van deze beweerde bedreigingen. Zo verklaart u dat u T. voor de laatste keer heeft gezien acht à negen jaar geleden en de laatste keer dat jullie telefonisch contact hadden, was toen I. tussen anderhalf à twee jaar oud was (CGVS, p.5). De laatste keer dat T. naar u heeft gevraagd bij andere mensen was bovendien reeds anderhalf à twee jaar geleden (CGVS, p.7). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen dat u een ernstige, actuele vrees heeft ten aanzien van T.

*Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen, dient erop te worden gewezen dat u niet aantoont dat u in Moldavië geen bescherming zou kunnen krijgen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die*

gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Vanuit de Roma-gemeenschap zijn er klachten over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politionele en juridische bijstand. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Het is voor Roma mogelijk om naar de politie te stappen, maar de administratieve rompslomp is volgens het adviescomité van de Raad van Europa te omslachtig, waardoor zij niet geneigd zijn om met hun zaak verder te gaan. Dat is voornamelijk het geval voor Roma die onvoldoende kennis hebben over het wettelijke en institutionele kader waarbinnen discriminatie kan worden bestreden. Roma-vertegenwoordigers zijn vragende partij voor professioneel juridisch advies en bijstand aan Roma zodat zij hun zaak aanhangig kunnen maken. Aangezien de grote meerderheid van de Roma op de armoedegrens leeft, zijn zij niet in staat om zelf een advocaat te betalen. Dat geldt eveneens voor een groot deel van de rest van de bevolking.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in geval van discriminatie of gewelddaden in Moldavië ook andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman, die aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden kan onderzoeken, of de Equality Council, dat bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken en waar een klacht over discriminatie via de website van die organisatie kan worden aangekaart. Voorts zijn er verschillende Romaorganisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten. Verder voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Er dient echter erop gewezen te worden dat deze informatie, waaruit blijkt dat ondanks een zekere vooruitgang op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië er nog tekortkomingen blijven bestaan, op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit bovenstaande informatie kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Wanneer er u wordt gevraagd of de politie in Moldavië u zou kunnen beschermen mocht T. u komen zoeken in Moldavië, verklaart u dat het geen nut heeft want de politie is corrupt (CGVS, p.7). Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. Daarnaast verklaart u dat u eens werd overvallen in Moldavië en de politie hierna niks ondernam (CGVS, p.7). Op basis van een eenmalig incident jaren geleden kan echter niet worden besloten dat u geen beroep zou kunnen doen op de politie in Moldavië. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U verklaart daarnaast dat u geen eigen woning heeft in Moldavië. Er is ook geen werk in Moldavië en als er werk is, worden Roma niet aangenomen (CGVS, p.7-8). De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)) toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

De Moldavische wetgeving voldoet grotendeels aan het EU-acquis wat betreft non-discriminatie en gelijkheid. Haatmisdrijven zijn opgenomen als strafbaar feit in de Strafwet. Wetswijzigingen in de Strafwet en het wetboek inzake overtredingen, goedgekeurd in mei 2022, zorgen ervoor dat aanzetten tot discriminatie en geweld, geïnspireerd door haat, strafbaar zijn. Verder zijn er strengere straffen voor misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen of stereotypes over ras, kleur, etnie, nationale origine, sociale achtergrond, staatsburgerschap, enzovoort. Sinds april 2022 is haatspraak opgenomen in de Strafwet. De Interethnic Relations Agency (IRA) is bevoegd voor de bevordering van relaties met nationale minderheden en maakt deel uit van een nationale strategie ter versterking van interetnische relaties voor de periode 2017-2027. Sinds 2020 heeft de eerste minister een adviseur over mensenrechten en interetnische relaties. Tijdens een bezoek van de Raad van Europa in september 2022 bekleedt een Roma-vertegenwoordiger deze functie. Sinds februari 2023 is de functie opnieuw vacant. De Moldavische autoriteiten hebben sinds 2011 verschillende nationale programma's met bijbehorend actieplan voor de integratie van Roma goedgekeurd. In augustus 2022 keuren de autoriteiten een nieuw programma goed ter ondersteuning van de Roma-bevolking voor de periode 2022-2025. Hiermee willen de autoriteiten ervoor zorgen dat Roma beter kunnen deelnemen aan het sociale en politieke leven in Moldavië. Een van de positiefste verwezenlijkingen van deze actieplannen, volgens het adviescomité van de Raad van Europa, is de introductie van Roma-bemiddelaars. Zij werken samen met de lokale autoriteiten, onderwijs- en gezondheidsinstellingen om de integratie van de Roma-gemeenschap te bevorderen. Daarnaast bestaat er het National Human Rights Action Plan 2018-2022 met een hoofdstuk gewijd aan Roma met het oog op het garanderen van alle rechten zonder discriminatie. De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. De Equality Council is bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. De Europese Commissie (EC) stelt ook vooruitgang vast wat betreft de inclusie van Roma, met name dankzij het programma ter ondersteuning van Roma voor de periode 2022-2025. De Peoples Advocate of ombudspersoon kan een rechtszaak starten voor het Grondwettelijk Hof en de reguliere rechtbanken alsook kan de ombudsdienst ambtshalve een onderzoek starten. Het adviescomité van de Raad van Europa wijst op de belangrijke rol van de Equality Council en de People's Advocate in de strijd tegen discriminatie. Beide diensten dragen bij tot het garanderen van gelijkheid en het respecteren van de mensenrechten van etnische minderheden.

Discriminatie van Roma op de arbeidsmarkt blijft een probleem. De beperkte participatie van Roma op de formele arbeidsmarkt is echter ook het gevolg van een lage scholingsgraad. Roma zijn eerder werkzaam in de informele economie en doen seizoensarbeid (net zoals een aanzienlijk deel van de niet Roma-bevolking in Moldavië). Hoewel slechts een beperkt aantal Roma recht heeft op socialezekerheidsuitkeringen, is dit voornamelijk het gevolg van langdurige werkloosheid in combinatie met een meerderheid van de Roma-gemeenschap die niet officieel is tewerkgesteld. Roma-gezinnen, inclusief deze met gezinsleden met een handicap, ontvangen sociale bijstand. Kinderbijslag is voor Roma een belangrijke bron van inkomsten.

Kort voor de coronapandemie stelt de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, voornamelijk in het basisonderwijs. Dat is grotendeels te danken aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Wat betreft de toegang tot onderwijs, dient te worden opgemerkt dat lager onderwijs gratis is en onderwijs in het algemeen is verplicht tot de negende graad (15-16 jaar). Toch ligt het inschrijvingspercentage van Roma-kinderen op alle niveaus van het onderwijs lager dan bij niet-Roma-kinderen. Factoren als armoede, gebrek aan vervoer naar school vanuit afgelegen rurale gebieden, de ongeschooldheid van de ouders en culturele gebruiken binnen de Roma-gemeenschap (bv. het mindere belang dat gehecht wordt aan onderwijs, kindhuwelijken bij meisjes, de impact van migratie) liggen aan de basis van dit verschil.

Sinds 2015 bestaat er een wet inzake huisvesting die Roma erkent als een van de begunstigden van sociale huisvesting. De European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) rapporteert in 2018 dat de implementatie van deze wet te wensen overlaat ten gevolge van een significant tekort aan financiële middelen. De toegang tot adequate huisvesting is niet enkel een probleem voor Roma. Er is een algemeen tekort is aan sociale huisvesting, voornamelijk op het platteland, en een beperkte toegang tot stromend water en riolering.

Het gezondheidssysteem in Moldavië streeft ernaar toegankelijk te zijn voor iedereen. Verschillende soorten zorg zijn gratis ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Dat gaat over de eerstelijns- en spoedzorg en behandelingen voor tuberculose, aids en kanker. Mensen met een arbeidscontract en zelfstandigen hebben via hun sociale bijdragen een ziektekostenverzekering. Andere personen wiens

ziektekosten automatisch worden gedekt zijn kinderen, studenten, zwangere vrouwen (inclusief postnatale zorg), moeders van minstens vier kinderen, mensen met een handicap, gepensioneerden, geregistreerde werklozen, mensen die sociale bijstand krijgen en mensen die onder de armoedegrens leven. Wat betreft Roma, rapporteert het USDOS dat er vaak onvoldoende plaatsen zijn waar Roma terecht kunnen voor dringende medische hulp in de buurt van hun afgelegen vestigingen. Verder stelt het USDOS dat gezondheidswerkers Roma ongelijk of willekeurig behandelen. De East Europe Foundation (EEF) concludeert dat informele betalingen in ruil voor medische diensten (ook een probleem voor niet-Roma) de voornaamste hindernis vormen om medische hulp te zoeken. Een bijkomend obstakel voor Roma is een gebrek aan vertrouwen in artsen en angst voor de houding van een arts tegenover Roma.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van hun sociaaleconomische levensomstandigheden en betere toegang tot huisvesting en gezondheidszorg niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in zeer uitzonderlijke omstandigheden.

U verklaarde dat de Roma in Moldavië worden gediscrimineerd (CGVS, p.8). In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wanneer er u daarnaast werd gevraagd of u in Moldavië beroep kon doen op een organisatie om u bij te staan, verklaarde u misschien, maar dat weet u allemaal niet (CGVS, p.8). U slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat u in Moldavië niet zou kunnen worden bijgestaan door een organisatie. Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u weldegelijk een job had in Moldavië, zijnde verkoop van parfum en cosmetica op de markt (Verklaring DVZ, randnr.12).

Ten slotte verklaart u dat u in Moldavië niet dezelfde kwaliteit van medische hulp zou krijgen zoals hier in België. Daarnaast moet u ook betalen voor medische hulp in Moldavië, terwijl u dat in België niet moet doen (CGVS, p.9). Deze redenen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 76bis van voornoemde wet, moet u, met het oog op de beoordeling van de medische elementen, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, paragrafen 1 en 3 van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw medische documenten attesteren dat u in Duitsland werd behandeld voor papillaire schildklierkanker. Daarnaast blijkt uit uw documenten dat u in Duitsland bent bevallen. Deze feiten staan niet ter discussie in deze beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster machtsafwending, machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout aan en beroept zij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Wat betreft de vluchtelingenstatus, betoogt verzoekster dat zij *prima facie* een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève heeft wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen die tegen haar persoon werden uitgeoefend, dat het feit dat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst niet wegneemt dat de commissaris-generaal haar relaas op een gedegen wijze dient te onderzoeken of dat zij niet het slachtoffer kan worden van vervolging – waarover zij opmerkt dat een gebrek aan nationale bescherming hier ook onder valt – en dat de grieven in de bestreden beslissing onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in vraag te stellen. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om het geheel van haar verklaringen te willen herlezen en op een objectieve wijze, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie en de opmerkingen geuit in het kader van onderhavig beroep, na te gaan. Volgens haar zijn er, gelet op de objectieve beschikbare informatie en haar coherente verklaringen, genoeg elementen om haar vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, eventueel op basis van het voordeel van de twijfel. Zij geeft vervolgens, onder verwijzing naar onder meer rechtspraak van de Raad, een theoretische uiteenzetting inzake het voordeel van de twijfel, alsook de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij besluit dat de commissaris-generaal het vermoeden dat hierin vervat zit niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Ook meent zij dat zij oprechte inspanningen heeft geleverd om haar relaas aannemelijk te maken en te staven. Zij benadrukt dat haar verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn, dat deze overeenkomen met de beschikbare informatie, dat deze spontaan zijn en een persoonlijke ervaring aanduiden en besluit dat haar verklaringen dan ook bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst.

Vervolgens gaat verzoekster in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster hekelt dat haar verzoek behandeld werd in een versnelde procedure, werpt op dat de bestreden beslissing buiten de wettelijk bepaalde termijn is genomen en dat de commissaris-generaal daardoor de bevoegdheid verloor te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek.

Vervolgens werpt verzoekster op dat, alhoewel de verwerende partij stelt dat zij bijzondere procedure noden heeft, er geen rekening gehouden wordt met deze noden op haar capaciteit om een coherent en gedetailleerd relaas te brengen. De noodzaak aan bijzondere procedurele noden gaat verder dan het loutere verhoor en deze dienen ook betrokken te worden bij de beoordeling van het relaas. Wat dit laatste betreft, verduidelijkt zij dat zij als tweederangsburger reeds haar hele leven het slachtoffer was van discriminatie en racisme, hetgeen haar zelfbeeld aantast en zorgde voor zware psychologische druk die vanzelfsprekend invloed had op haar vermogen een relaas te brengen en op haar geheugen. Tot slot benadrukt zij dat ook rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij zo goed als ongeschoold is.

Waar wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen over de vader van haar en zoon I. en zijn bedreigingen blote beweringen zijn, haalt zij aan dat niet betwist kan worden dat zij de moeder is van een zoon I. geboren in 2005 en deze logischerwijze een vader heeft. Voor het overige zijn haar verklaringen coherent en het ontbreken van bewijsstukken ontslaat de verwerende partij niet van een onderzoek naar de vrees.

Inzake de gestelde vraagtekens bij de actualiteit van de beweemde bedreigingen werpt verzoekster op dat dit impliceert dat de bedreigingen *an sich* als waarachtig beschouwd worden. Het feit dat zij T., de vader van haar kind, voor het laatst zag acht tot negen jaren geleden neemt niet weg dat haar vrees voor de bedreigingen actueel is. Door te vertrekken naar West-Europa kon zij zich onttrekken aan directe bedreigingen. Dat T. nog bedreigingen uitte tegenover familie en bekenden zo'n anderhalf jaar geleden, maakt dat hij haar niet vergeten is.

Daarna gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing over discriminatie van Roma in Moldavië in het algemeen en in haar geval in het bijzonder. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde algemene informatie inzake de algemene situatie ((van discriminatie) van Roma) in Moldavië en van Moldavië in het algemeen, oppert verzoekster dat deze algemene informatie dateert van 2022 en 2024 en dus onvoldoende actueel is om de situatie op heden te beoordelen. Verder benadrukt zij dat zij geen gemiddelde Moldaviër is, doch wel Roma-Moldaviër. Verzoekster vervolgt dat de werkwijze van de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden daar enerzijds de beoordeling wordt gekleurd door de premisse dat zij afkomstig is van een veilig land van herkomst, terwijl de desbetreffende termijnen niet werden gerespecteerd en anderzijds door de verwerende partij wordt vertrokken van een premisse die zij meent te moeten ondersteunen en rechtvaardigen. Volgens verzoekster is er dan ook geen sprake van een onbevagen en objectieve beoordeling, zonder enige vooringenomenheid. Verder is verzoekster het ook niet eens met de beoordeling van haar verklaringen over haar persoonlijke situatie als Roma in Moldavië. Zij betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat zij Roma is, een vrouw is en dat het conflict met T., omwille van het feit dat hij de vader is van haar kind, als intrafamiliaal gecatalogeerd zal worden door de Moldavische overheden, die om die reden niet zullen tussenkomen. Volgens haar is het ongelooflijk dat de verwerende partij op basis van gedateerde algemene informatie meent dat zij bescherming zou kunnen verkrijgen. Zij betoogt verder dat zij de discriminatie van Roma op de arbeidsmarkt specifiek aankaarte als ernstige vorm van discriminatie. De commissaris-generaal gaf ook nergens aan of zij wel in de mogelijkheid is ergens hulp te vragen in de zoektocht naar werk en er worden haar in dit verband onterecht onvoldoende inspanningen. Verzoekster geeft aan dat zij niet gehandicapt is en dus ook geen gebruik kunnen maken van “deze” tegemoetkomingen en dat kinderbijslag inderdaad een belangrijk deel is van het gezinsbudget, doch absoluut niet toelaat te overleven. Dat de verwerende partij dient toe te geven dat de situatie van de Roma-meisjes en vrouwen die nog meer het risico lopen ongeschoold te blijven – zoals verzoekster – problematisch blijft. Voor wat betreft de toegang tot medische zorg, zijn het de discriminatie en sociale uitsluiting die maken dat Roma verstoken blijven van woningen in buurten die bediend worden door medische voorzieningen. Nog volgens verzoekster is er een hemelsbreed verschil tussen de maatregelen die genomen worden om haatspraak en discriminatie tegen te gaan en de maatregelen die de toegang tot rechtelijke bescherming effectief en efficiënt maken en dat er nog projecten lopende zijn om deze toegang effectief te maken. Dat zij niet de nodige stappen ter bescherming heeft gezet is dan ook onterecht, nu de verwerende partij zelf dient toe te geven dat zelfs indien een Roma die stappen zet, de bescherming meer dan twijfelachtig blijft. Ook meent zij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij zo goed als ongeschoold is en dat de toegang tot de rechtbank en het afdwingen van haar rechten dan ook gehypothekeerd wordt omwille van de wijze waarop in Moldavië de Roma behandeld werden en worden. Tevens meent zij dat het onterecht is dat haar verweten wordt dat zij niet zou weten waar zij hulp zou moeten zoeken. De bijstand vanwege de autoriteiten blijft voor haar nihil als zij niet weet hoe zij aan deze hulp moet geraken, noch hoe zij bij organisaties zou kunnen geraken die haar de weg zouden kunnen wijzen. Van een overheid die een gelijke bescherming van al haar onderdanen wil bewerkstelligen, mag een positieve discriminatie verwacht worden van de meest zwakken waartoe zij behoort. Ook heeft zij nood aan medische zorgen. Indien de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze zorgen gehypothekeerd worden door haar etniciteit, en zij daardoor in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen, dan is dit wel degelijk een element dat mee in overweging dient genomen te worden. Opnieuw vergroot het feit dat zij een vrouw en ongeschoold is deze problematiek. De verwerende partij kan niet anders dan toegeven dat er zich problemen stellen voor de Roma-bevolking. Waar het oplossen van deze problemen een “*werk van lange adem*” is, benadrukt verzoekster dat zij in het nu leeft. Zij zal geen huisvesting, werk, geen of minstens minder scholing en geen of minstens minder medische verzorging genieten. In Moldavië is er geen sprake van enige positieve discriminatie ten voordele van de Roma en er is nood aan mentaliteitswijzigingen. Voor Roma gaat de premisse dat Moldavië een veilig land van herkomst is, aldus verzoekster, niet op. Zij meent dat het niet opgaat haar een tekort aan inspanningen om beroep te doen op de overheid te verwijten indien niet aangetoond wordt dat meer inspanningen tot een ander resultaat zouden leiden. Ook betoogt zij dat de verbetering in toegang tot onderwijs vlak voor de coronapandemie, voornamelijk in het basisonderwijs, te laat komt voor haar, en dat Roma effectief gediscrimineerd worden bij het zoeken naar werk, hetgeen de verwerende partij niet betwist, en de Moldavische overheid hier te kort schiet, daar er geen sancties staan tegenover deze discriminatie, terwijl dit haar leven *de facto* onmogelijk maakt. De verwerende partij weigert,

aldus verzoekster, onterecht de algemene informatie op haar toe te passen. Zij voegt hier nog aan toe dat discriminatie, haatspraak en gebrekkige rechtsbescherming *hic et nunc* bestaan en dat het feit dat er gestreefd wordt naar verbetering van de situatie van Roma impliceert dat de tekortkomingen ernstig zijn. Zij besluit dat de bewering als zouden Roma zich in Moldavië staande kunnen houden klaarblijkelijk een zuiver subjectieve appreciatie van de verwerende partij betreft.

Tot slot meent verzoekster dat haar ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In deze geeft zij een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing teniet te doen of minstens te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 13 mei 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij zij de landinformatie actualiseert.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc*-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

De Raad kan dan ook nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden

beslissingen en het gegeven dat Moldavië niet langer een veilig land van herkomst is, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc*-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad er ter terechtzitting op gewezen dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan volgens de eerste paragraaf de beschermingsverzoek van verzoekster volgens een versnelde procedure werd behandeld en volgens de tweede paragraaf de verzoeken als kennelijk ongegrond werd beschouwd, thans niet langer van toepassing is. In het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025) is Moldavië immers niet meer opgenomen als zijnde een veilig land van herkomst. Ter terechtzitting werd het voornemen kenbaar gemaakt aan de aanwezige partij, verzoekster, om het beschermingsverzoek als gevolg hiervan te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aanwezige partij kreeg ter terechtzitting de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure, waarbij de voor verzoekster aanwezige advocaat aangaf hiermee akkoord te gaan met een dergelijke beoordeling en het rechtsplegingsdossier lijkt voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 1 van deze wet enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet en artikel 4 van dezelfde wet enkel de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze deze artikelen geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen.

Tot slot voert verzoekster aan dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding, zonder te verduidelijken waarom er hier *in casu* sprake van is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat daarenboven van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. De Raad stelt vast dat verzoekster niet het minste element aanbrengen waaruit blijkt dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan verder evenmin worden ingezien. De commissaris-generaal had ten tijde van de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, immers de hoedanigheid om deze beslissing te nemen.

2.3.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Verder, wat de opgeworpen schending van de *“rechten van de verdediging”* betreft, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het

kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds u geopereerd werd voor uw schuldkielkanker nog dagelijks medicatie moet nemen. U moet dit op een nuchtere maag nemen en u kan zich hierdoor soms zwak voelen (CGVS, p.2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u erop gewezen dat u het altijd mocht aangeven als u iets wou eten, het niet meer ging of u nood had aan een extra pauze (CGVS, p.2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist. Verzoekster kan niet worden bijgetreden dat er geen rekening is gehouden met haar fragiele situatie en uit niets blijkt dat haar inname van medicatie enige invloed heeft gehad op haar vermogen om haar asielrelaas op volwaardige en functionele manier te vertellen; het tegendeel wordt alleszins niet *in concreto* gestaafd.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij als tweederangsburger haar hele leven het slachtoffer is geweest van discriminatie en racisme, hetgeen haar zelfbeeld aantast en zorgde voor zware psychologische druk die vanzelfsprekend invloed heeft op haar vermogen een relaas te brengen en op haar geheugen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen enkel stuk neerlegt ter staving van de vermeende geheugenproblemen of andere psychologische problemen, al dan niet ten gevolge van discriminatie die zij in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt, laat staan dat zij hierdoor niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat zij evenmin melding maakten van het feit als zou van haar in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mogen worden verwacht, dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische problemen kunnen worden afgeleid. Wat betreft verzoeksters bemerking in het verzoekschrift dat zij zo goed als ongeschoold is, duidt de Raad er vooreerst op dat zij op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonbaar dat haar intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde (en ongeletterde) persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente

beschrijving kan geven. Bovendien kan ook in deze gewezen worden op voorgaande vaststellingen over het gebrek aan bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en het verloop ervan.

Dat verzoekster omwille van geheugen- en/of psychologische problemen of omwille van het zo goed als ongeschoold zijn niet in staat zou zijn geweest om de procedure tot het bekomen van internationale bescherming op gedegen wijze te doorlopen, blijkt hoegenaamd niet. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze extra steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoekster niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Moldavië, T., de vader van haar zoon, I., te vrezen die naar haar op zoek zou zijn omdat hij hun zoon van haar wil afnemen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Daarnaast haalt zij aan dat de Roma in Moldavië gediscrimineerd worden, dat zij vier kinderen heeft en geen woning heeft en dat zij er geen medische zorgen kan krijgen (*ibid.*, p.7-9)

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst. Vooreerst (i) legt verzoekster geen enkel bewijsstuk neer van het bestaan van de vader van I., dan wel van het feit dat hij haar zou bedreigen. Haar verklaringen over I.'s vader en zijn bedreigingen zijn slechts blote beweringen. Daarnaast (ii) slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat zij een ernstige, actuele vrees heeft ten aanzien van T. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan haar verklaringen, toont verzoekster (iii) niet aan dat zij in Moldavië, als Roma-vrouw, geen bescherming zou kunnen krijgen. Verder (iv) toont verzoekster niet aan dat discriminatie op de arbeidsmarkt en wat betreft toegang tot medische hulp voor Roma in Moldavië in het algemeen en voor haar in het bijzonder noopt tot toekenning van internationale bescherming. Tot slot (v) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het uitdrukkelijk volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.9.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Inzake verzoeksters vrees voor T., de vader van haar zoon I., wordt in eerste instantie vastgesteld dat verzoekster geen enkel bewijsstuk neerlegt van het bestaan van de vader van I., dan wel van het feit dat hij haar zou bedreigen. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de verzoeker om internationale bescherming een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan. Door te verklaren dat zij de documenten van haar zoon I. terug heeft gestuurd naar Moldavië omdat zij dacht

dat het niet relevant was (*ibid.*, p. 3), brengt verzoekster alvast geen redelijke verklaring voor het ontbreken van enig document ter staving van haar relaas, te meer zij aangeeft dat het document waarop zij doelt in het huis van haar zus in Soroca ligt en zij niet aantoont dat zij, ofschoon haar zus inmiddels ook in België, niet bij machte is het document te laten verzenden (*ibid.*, p. 3-4). Bij gebrek aan enig begin van bewijs tot op heden zijn verzoeksters verklaringen over de vader van I. en zijn bedreigingen dan ook niet meer dan blote beweringen. Waar zij in het verzoekschrift opwerpt dat niet betwist kan worden dat zij de moeder is van een zoon I., kan verzoekster gevolgd worden. Waar zij aangeeft dat deze zoon logischerwijze een vader heeft, toont zij nog niet aan dat dit T. is, laat staan dat zij met enig begin van bewijs aantoont dat deze persoon haar heeft bedreigd en haar zoon van haar wil afnemen. Los van de coherentie van haar verklaringen blijft de vaststelling dat niet enig stuk voorligt dat ook maar het bestaan van die man en diens bedreigingen vermag aan te tonen.

Verder, ook al liggen er geen bewijsstukken voor en aangenomen dat het relaas waarachtig is, maakt verzoekster ook geenszins aannemelijk dat de beweerde bedreigingen actueel zijn. Zo verklaart zij dat zij T. de laatste keer zag acht tot negen jaar geleden in Moskou en dat zij de laatste keer telefonisch contact hadden toen I. anderhalf tot twee jaar oud was, wat gelet op de geboortedatum van I. in 2022 moet zijn geweest (*ibid.*, p. 5). De laatste keer dat T. naar haar heeft gevraagd bij andere mensen was bovendien ook reeds anderhalf tot twee jaar geleden (*ibid.*, p. 7). Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat zij een ernstige, actuele vrees heeft ten aanzien van T. Door op te werpen dat zij zich door haar vertrek naar West-Europa kon onttrekken aan directe bedreigingen en dat de bedreigingen die T. uitte tegenover familie en bekenden zo'n anderhalf jaar geleden maakt dat hij haar niet vergeten is, toont zij het tegendeel alvast geenszins *in concreto* en afdoende aan.

Wat er ook van zij, en zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, toont zij niet aan toe dat zij in Moldavië, als Roma, geen bescherming heeft kunnen dan wel zou kunnen krijgen voor bedreigingen uitgaande van de vader van haar zoon I.

In dit verband wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In verband met de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Moldavië wordt op basis van de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” van 4 maart 2022 en de COI Focus “Moldavië. Algemene situatie” van 22 februari 2024 in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie._de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie._algemene_situatie_20240222.pdf)), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Vanuit de Roma-gemeenschap zijn er klachten over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politionele en juridische bijstand. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Het is voor Roma mogelijk om naar de politie te stappen, maar de administratieve rompslomp is volgens het adviescomité van de Raad van Europa te omslachtig, waardoor zij niet geneigd zijn om met hun zaak verder

te gaan. Dat is voornamelijk het geval voor Roma die onvoldoende kennis hebben over het wettelijke en institutionele kader waarbinnen discriminatie kan worden bestreden. Roma-vertegenwoordigers zijn vragende partij voor professioneel juridisch advies en bijstand aan Roma zodat zij hun zaak aanhangig kunnen maken. Aangezien de grote meerderheid van de Roma op de armoedegrens leeft, zijn zij niet in staat om zelf een advocaat te betalen. Dat geldt eveneens voor een groot deel van de rest van de bevolking.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden in Moldavië ook andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman, die aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden kan onderzoeken, of de Equality Council, dat bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken en waar een klacht over discriminatie via de website van die organisatie kan worden aangekaart. Voorts zijn er verschillende Romaorganisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten. Verder voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Er dient echter erop gewezen te worden dat deze informatie, waaruit blijkt dat ondanks een zekere vooruitgang op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië er nog tekortkomingen blijven bestaan, op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit bovenstaande informatie kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”

Verzoekster brengt geen concrete en objectieve gegevens aan die hierop een ander licht werpen. Gelet op de actualisatie van de algemene informatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota en gelet op het feit dat verzoekster geen informatie bijbrengt die anders luidt dan de COI Focus "Moldavië. Algemene situatie" van 6 januari 2025, waarnaar in de aanvullende nota wordt verwezen en die in het verlengde van de eerdere COI Focus van 2024 ligt, kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing gebaseerd is op informatie die niet actueel is. Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij geen gemiddelde Moldaviër is, maar wel een Roma-Moldaviër en er dus niet verwezen kan worden naar de algemene situatie in Moldavië, benadrukt de Raad dat, hoewel (mede) verwezen wordt naar een COI Focus inzake de algemene situatie in Moldavië, deze COI Focus, net als de *update* hiervan, een hoofdstuk bevat specifiek over de Roma-minderheid in het land en er in het voormelde wel degelijk en uitdrukkelijk enkel rekening wordt gehouden met deze specifieke situatie.

Bijgevolg blijkt uit de voorliggende algemene informatie dat de Roma-minderheid in Moldavië, zowel in het algemeen alsook in verband met de discriminatie waaraan zij mogelijks kunnen worden onderworpen, beroep kunnen doen op nationale bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat er geen sancties staan tegenover discriminatie, merkt de Raad op dat uit de COI Focus "Moldavië. Algemene situatie" van 6 januari 2025 blijkt dat haatmisdrijven zijn opgenomen als strafbaar feit in de Strafwet, dat wetswijzingen in de Strafwet en het wetboek inzake overtredingen die goedgekeurd werden in 2022 ervoor zorgen dat aanzetten tot discriminatie en geweld, geïnspireerd door haat, strafbaar zijn, dat er strengere straffen zijn voor misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen of stereotypes over ras, kleur, etnie, nationale origine, sociale achtergrond, staatsburgerschap, enz., en dat sinds 2022 haatspraak is opgenomen in de Strafwet (p. 41-42). Verder oppert verzoekster dat er een hemelsbreed verschil is tussen de maatregelen die genomen worden om haatspraak en discriminatie tegen te gaan en de beschikbaarheid van nationale bescherming in hoofde van de Roma, alsook dat een gebrek aan actieve vervolging onterecht gelijkgesteld wordt aan afdoende bescherming van de Roma-minderheid in Moldavië. Te dezen verduidelijkt de Raad dat het feit dat er in Moldavië geen sprake is van systematische geweldsdaden ten aanzien van Roma wel degelijk relevant is, daar dit de context schept waarbinnen de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming in hoofde van de Roma-minderheid in Moldavië dient beoordeeld te worden. Gelet op deze context kan aangenomen worden dat de Roma-minderheid algemeen gezien dezelfde toegang heeft tot bescherming vanwege de autoriteiten. Hoewel er wel sprake is van problemen die zij hierbij kunnen ondervinden, en die in bovenstaande analyse zijn meegenomen, blijkt hieruit niet dan hen deze toegang algemeen gezien wordt ontzegd. Bovendien zijn er organisaties die hen hierin kunnen ondersteunen.

Aldus komt het aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden

verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Moldavische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet, zoals in de bestreden beslissing terdege als volgt wordt gemotiveerd:

“Wanneer er u wordt gevraagd of de politie in Moldavië u zou kunnen beschermen mocht T. u komen zoeken in Moldavië, verklaart u dat het geen nut heeft want de politie is corrupt (CGVS, p.7). Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. Daarnaast verklaart u dat u eens werd overvallen in Moldavië en de politie hierna niks ondernam (CGVS, p.7). Op basis van een eenmalig incident jaren geleden kan echter niet worden besloten dat u geen beroep zou kunnen doen op de politie in Moldavië. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.”

Verzoekster brengt hier tegenin dat haar ervaring met de Moldavische autoriteiten in het verleden wel degelijk in overweging genomen dient te worden. De Raad wijst erop dat een eenmalige slechte ervaring met de politiediensten jaren geleden, nog daargelaten dat het gebrek aan verdere actie na een overval op verzoekster aan menige factoren gelegen kan zijn (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking en/of inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen, niet als representatief kan dienen voor het functioneren van het politieapparaat als geheel. De Raad beklemtoont voorts dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Het is net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen haar belager en de eventuele verdere problemen, die hij zou kunnen veroorzaken voor haar en haar zoon I., te voorkomen. De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekster toont verder door louter te verwijzen naar haar profiel als *“zo goed als ongeschoolde Roma-vrouw”* niet aan dat er in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich tot de Moldavische overheid wendt voor bescherming en dat haar hierin geen ondersteuning zal worden geboden.

Waar verzoekster wijst op discriminatie van de Roma in Moldavië, en dan specifiek wat de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg betreft, blijkt dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022 en COI Focus *“Moldavië – algemene situatie”* van 22 februari 2024. Verduidelijkt wordt als volgt:

*“U verklaart daarnaast dat u geen eigen woning heeft in Moldavië. Er is ook geen werk in Moldavië en als er werk is, worden Roma niet aangenomen (CGVS, p.7-8). De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)) toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

De Moldavische wetgeving voldoet grotendeels aan het EU-acquis wat betreft non-discriminatie en gelijkheid. Haatmisdrijven zijn opgenomen als strafbaar feit in de Strafwet. Wetswijzigingen in de Strafwet en het wetboek inzake overtredingen, goedgekeurd in mei 2022, zorgen ervoor dat aanzetten tot discriminatie en geweld, geïnspireerd door haat, strafbaar zijn. Verder zijn er strengere straffen voor misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen of stereotypes over ras, kleur, etnie, nationale origine, sociale achtergrond,

staatsburgerschap, enzovoort. Sinds april 2022 is haatspraak opgenomen in de Strafwet. De Interethnic Relations Agency (IRA) is bevoegd voor de bevordering van relaties met nationale minderheden en maakt deel uit van een nationale strategie ter versterking van interetnische relaties voor de periode 2017-2027. Sinds 2020 heeft de eerste minister een adviseur over mensenrechten en interetnische relaties. Tijdens een bezoek van de Raad van Europa in september 2022 bekleedt een Roma-vertegenwoordiger deze functie. Sinds februari 2023 is de functie opnieuw vacant. De Moldavische autoriteiten hebben sinds 2011 verschillende nationale programma's met bijbehorend actieplan voor de integratie van Roma goedgekeurd. In augustus 2022 keuren de autoriteiten een nieuw programma goed ter ondersteuning van de Roma-bevolking voor de periode 2022-2025. Hiermee willen de autoriteiten ervoor zorgen dat Roma beter kunnen deelnemen aan het sociale en politieke leven in Moldavië. Een van de positiefste verwezenlijkingen van deze actieplannen, volgens het adviescomité van de Raad van Europa, is de introductie van Roma-bemiddelaars. Zij werken samen met de lokale autoriteiten, onderwijs- en gezondheidsinstellingen om de integratie van de Roma-gemeenschap te bevorderen. Daarnaast bestaat er het National Human Rights Action Plan 2018-2022 met een hoofdstuk gewijd aan Roma met het oog op het garanderen van alle rechten zonder discriminatie. De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechtting. De Equality Council is bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. De Europese Commissie (EC) stelt ook vooruitgang vast wat betreft de inclusie van Roma, met name dankzij het programma ter ondersteuning van Roma voor de periode 2022-2025. De Peoples Advocate of ombudspersoon kan een rechtszaak starten voor het Grondwettelijk Hof en de reguliere rechtbanken alsook kan de ombudsdienst ambtshalve een onderzoek starten. Het adviescomité van de Raad van Europa wijst op de belangrijke rol van de Equality Council en de People's Advocate in de strijd tegen discriminatie. Beide diensten dragen bij tot het garanderen van gelijkheid en het respecteren van de mensenrechten van etnische minderheden.

Discriminatie van Roma op de arbeidsmarkt blijft een probleem. De beperkte participatie van Roma op de formele arbeidsmarkt is echter ook het gevolg van een lage scholingsgraad. Roma zijn eerder werkzaam in de informele economie en doen seizoensarbeid (net zoals een aanzienlijk deel van de niet Roma-bevolking in Moldavië). Hoewel slechts een beperkt aantal Roma recht heeft op socialezekerheidsuitkeringen, is dit voornamelijk het gevolg van langdurige werkloosheid in combinatie met een meerderheid van de Roma-gemeenschap die niet officieel is tewerkgesteld. Roma-gezinnen, inclusief deze met gezinsleden met een handicap, ontvangen sociale bijstand. Kinderbijslag is voor Roma een belangrijke bron van inkomsten.

Kort voor de coronapandemie stelt de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, voornamelijk in het basisonderwijs. Dat is grotendeels te danken aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Wat betreft de toegang tot onderwijs, dient te worden opgemerkt dat lager onderwijs gratis is en onderwijs in het algemeen is verplicht tot de negende graad (15-16 jaar). Toch ligt het inschrijvingspercentage van Roma-kinderen op alle niveaus van het onderwijs lager dan bij niet-Roma-kinderen. Factoren als armoede, gebrek aan vervoer naar school vanuit afgelegen rurale gebieden, de ongeschooldheid van de ouders en culturele gebruiken binnen de Roma-gemeenschap (bv. het mindere belang dat gehecht wordt aan onderwijs, kindhuwelijken bij meisjes, de impact van migratie) liggen aan de basis van dit verschil.

Sinds 2015 bestaat er een wet inzake huisvesting die Roma erkent als een van de begunstigten van sociale huisvesting. De European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) rapporteert in 2018 dat de implementatie van deze wet te wensen overlaat ten gevolge van een significant tekort aan financiële middelen. De toegang tot adequate huisvesting is niet enkel een probleem voor Roma. Er is een algemeen tekort is aan sociale huisvesting, voornamelijk op het platteland, en een beperkte toegang tot stromend water en riolering.

Het gezondheidssysteem in Moldavië streeft ernaar toegankelijk te zijn voor iedereen. Verschillende soorten zorg zijn gratis ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Dat gaat over de eerstelijns- en spoedzorg en behandelingen voor tuberculose, aids en kanker. Mensen met een arbeidscontract en zelfstandigen hebben via hun sociale bijdragen een ziektekostenverzekering. Andere personen wiens ziektekosten automatisch worden gedekt zijn kinderen, studenten, zwangere vrouwen (inclusief postnatale zorg), moeders van minstens vier kinderen, mensen met een handicap, gepensioneerden, geregistreerde werklozen, mensen die sociale bijstand krijgen en mensen die onder de armoedegrens leven. Wat betreft Roma, rapporteert het USDOS dat er vaak onvoldoende plaatsen zijn waar Roma terecht kunnen voor dringende medische hulp in de buurt van hun afgelegen vestigingen. Verder stelt het USDOS dat gezondheidswerkers Roma ongelijk of willekeurig behandelen. De East Europe Foundation (EEF) concludeert dat informele betalingen in ruil voor medische diensten (ook een probleem voor niet-Roma) de

voornaamste hindernis vormen om medische hulp te zoeken. Een bijkomend obstakel voor Roma is een gebrek aan vertrouwen in artsen en angst voor de houding van een arts tegenover Roma.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van hun sociaaleconomische levensomstandigheden en betere toegang tot huisvesting en gezondheidszorg niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

De COI Focus "Moldavië. Algemene situatie" van 6 januari 2025, die een beeld schetst van de huidige situatie van de Roma in Moldavië, sluit grotendeels aan bij de eerder vermelde rapporten die aan de basis lagen van de bestreden beslissing en de hierboven gemaakte analyse. Uit deze rapporten blijkt eveneens dat de situatie van de Roma-minderheid in Moldavië het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol. De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie de Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. Bovendien blijkt uit deze landeninformatie dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van de Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van de Roma. Opnieuw brengt verzoekster geen concrete en objectieve gegevens aan die hierop een ander licht werpen.

Waar zij in het verzoekschrift stelt dat er wel degelijk sprake is van discriminatie van de Roma in Moldavië en er nood is aan een mentaliteitswijziging in het land op dit vlak, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat hiermee expliciet rekening werd gehouden. Waar zij tevens insinueert dat de problematische situatie van de Roma in Moldavië een werk van lange adem is en op heden niet opgelost is en stelt dat er geen positieve discriminatie is ten voordele van de Roma-minderheid, merkt de Raad op dat er wel degelijk stappen worden genomen door de Moldavische autoriteiten om de Roma-bevolking beter te integreren en dat er, ondanks dat deze maatregelen nog niet volledig zijn uitgevoerd, er alsnog algemeen gezien geen sprake is van discriminatie die als vervolging kan worden aangemerkt.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de verbeteringen inzake de toegang tot onderwijs van Roma in Moldavië van vlak voor de coronapandemie voornamelijk het basisonderwijs betroffen en te laat komen voor Roma die niet meer van schoolgaande leeftijd zijn, merkt de Raad op dat deze verbeteringen niet uitsluitend betrekking hebben op het basisonderwijs en dat deze hoe dan ook aantonen dat er een verbetering is in de situatie van de Roma in Moldavië. Verder slaagt verzoekster er ook niet in aan te tonen dat de voormelde analyse geen weerslag vindt in de voorliggende algemene informatie.

Gezien de voorgaande vaststellingen, is de voormelde analyse inzake de situatie van de Roma in Moldavië pertinent en kan niet gesproken worden van een (gedateerde) analyse waarbij een bepaalde premisse vooropgesteld werd die moest onderbouwd worden.

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor de Roma in Moldavië, treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de

Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekster dan ook toe om haar vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen.

Verzoekster slaagt er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. In de bestreden beslissing wordt in dit verband met recht het volgende geoordeeld:

“U verklaarde dat de Roma in Moldavië worden gediscrimineerd (CGVS, p.8). In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wanneer er u daarnaast werd gevraagd of u in Moldavië beroep kon doen op een organisatie om u bij te staan, verklaarde u misschien, maar dat weet u allemaal niet (CGVS, p.8). U slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat u in Moldavië niet zou kunnen worden bijgestaan door een organisatie. Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u weldegelijk een job had in Moldavië, zijnde verkoop van parfum en cosmetica op de markt (Verklaring DVZ, randnr.12).

Ten slotte verklaart u dat u in Moldavië niet dezelfde kwaliteit van medische hulp zou krijgen zoals hier in België. Daarnaast moet u ook betalen voor medische hulp in Moldavië, terwijl u dat in België niet moet doen (CGVS, p.9). Deze redenen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 76bis van voornoemde wet, moet u, met het oog op de beoordeling van de medische elementen, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, paragrafen 1 en 3 van de wet van 15 december 1980.”

Waar verzoekster opwerpt dat zij zelf zeer specifiek het probleem van toegang tot de arbeidsmarkt aankaartte als ernstige vorm van discriminatie, stipt de Raad aan dat verzoekster ook verklaarde dat zij wel degelijk een job had in Moldavië, in de verkoop van parfum en cosmetica op de markt. Dit toont aan dat er voor haar wel mogelijkheden waren om, ondanks haar lage scholing, iets van geld te verdienen. Daarnaast stelt verzoekster dat haar niet kan verweten worden dat zij geen verdere stappen ondernam om hulp te krijgen bij het zoeken naar werk en een woning, zonder te verduidelijken waar zij deze hulp zou kunnen vinden. Het komt evenwel aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij een nood aan internationale bescherming heeft. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens wel degelijk dat er organisaties bestaan die hierin ondersteuning bieden. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster in het verzoekschrift bevestigt dat zij op kinderbeijslag kon rekenen, ook al was dit op zich niet genoeg om te overleven (wat ook niet de insteek van kinderbeijslag is), hetgeen aldus niet wijst op discriminatie. Hetzelfde kan gesteld worden over het feit dat zij als personen zonder handicap niet aanmerking komen voor een dergelijke vergoeding. Dat uit algemene informatie blijkt dat discriminatie op vlak van werk, huisvesting en onderwijs een probleem is voor de Roma in Moldavië, doet geen afbreuk aan voormelde pertinente vaststellingen inzake de persoonlijke situatie van verzoekster. Wat betreft de toegang tot onderwijs, benadrukt de Raad dat verzoekster ook in haar verzoekschrift niet *in concreto* aannemelijk maakt dat haar of haar zoon dit zou worden ontegensprekt. In hetzelfde opzicht volstaat het evenmin te verwijzen naar algemene informatie inzake de problemen die de Roma-minderheid zou kunnen ondervinden bij het zoeken van hulp bij de autoriteiten of organisaties. Verzoekster maakt, gelet op het voorgaande, immers geenszins aannemelijk dat haar deze toegang geweigerd wordt. Waar zij in deze verwijst naar haar zo goed als ongeschooldheid, wijst de Raad erop dat er uit de algemene informatie blijkt dat er in Moldavië verschillende organisaties zijn die haar hierbij kunnen bijstaan. Waar zij nog opwerpt nood te hebben aan medische zorgen, doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing hierover.

Gelet op al het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en/of haar kind in Moldavië onderworpen zullen worden aan discriminatie die oploopt tot vervolging en dat zij in dit verband geen beroep zou kunnen doen op de in Moldavië voorziene bescherming.

2.3.9.3. Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat er bij de beoordeling van haar verzoek wordt vertrokken van een negatieve premisse die onderbouwd moest worden. De voormelde motieven zijn immers pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin blijkt uit het voorgaande dat deze motieven gebaseerd zijn op het concept ‘veilig land van herkomst’. Deze vaststellingen blijven overeind, ondanks dat Moldavië niet langer als veilig land van herkomst wordt aangemerkt.

2.3.9.4. Wat betreft haar bewering dat de beoordeling van de commissaris-generaal subjectief is of getuigt van vooringenomenheid, wijst de Raad erop dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.9.5. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Te dezen, wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij oprechte inspanningen leverde om haar relaas aannemelijk te maken en te staven, door verklaringen af te leggen die eenduidig en van goede trouw zijn, die overeenkomen met beschikbare informatie en die spontaan zijn en een persoonlijke ervaring aanduiden, merkt de Raad op dat hierboven reeds verduidelijkt werd waarom deze verklaringen geen aanleiding kunnen geven tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Dat zij inspanningen leverde om haar relaas te staven, dient gerelativeerd te worden daar zij tijdens de administratieve procedure en het onderhavig beroep enkel medische documenten uit Duitsland voorlegde. Bovendien leidt het loutere feit dat er stukken voorliggen er niet *ipso facto* toe dat deze ook kunnen aantonen dat verzoekster een nood aan internationale bescherming heeft.

2.3.9.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Moldavië.

2.3.10.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Moldavië zou hebben gekend.

2.3.10.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal

of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.13. Verzoekster klaagt in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van de versnelde procedure, terwijl zij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen om haar beslissing te nemen na ontvangst van het verzoek niet respecteerde. De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van vijftien werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter als gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen betreft, doch wel dertig dagen (*cf. Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116*). Dat verzoeksters rechten van verdediging alsook het principe van loyale procesvoering aldus zouden zijn geschonden kan, gelet op de langere beroepstermijn *in casu*, dan ook niet worden bijgetreden. Het overschrijden van voormelde termijn brengt ook geen bevoegdheidsverlies voor de verwerende partij met zich mee en verhindert niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van voormeld artikel uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in zoverre zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen de verwerende partij belet om een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (*ibid.*, p. 112). Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat er een 'versnelde' procedure werd toegepast in dit dossier neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. Tot slot benadrukt de Raad dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in het kader van onderhavig *ex nunc*-beroep beoordeeld is in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoekster in haar verzoekschrift overigens ook zelf lijkt te doen.

2.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. Het redelijkheidsbeginsel is evenmin geschonden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij, mede gelet op het voorgaande, geen manifeste (materiële) appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te

vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS